

Pietumos Evangelijų Sielias

Užsira kaina 15 Centų

Šeina kas savaitę

Metams užsisakyamas
2 litai

Nr. 14 (153)

1938 m. balandžio mėn. 3 d.

4 metai

Ar myli mane?

(Skaityt: Jono 21, 15.)

Ewangelijoje tenka dažnai skaityti, kaip mokytiniai nesuprato Viešpaties, kaip dažnai Jis turėjo prieštasties juos barti, kaip žemiškos garbės igeidis juos sugundindawo, kaip neišmintingai klausdavo, kaip jie, sunkioje ir tamsoje waalndoje metę sawo Mokytoją, išbėgiojo ir kaip pagaliau Petras taip begėdiškai išsižadėjo sawo Viešpaties. Šį to mes galime pažinti pilną pasakojimų tikrumą. Bet tuo tampa jie mums daug artimesni, nes jie Jėzui buvo artimi. Suose kaip kokiame weidrodyje mes galime patys sawe pamatyti. Pažvelkime į Petrą! Kaip dažnai jis buvo tai didis tai mažas, tai twirtas tai siūbuojantis, tai stiprus tai wifai silpnutėlis — wifai žmogus kaip ir mes. Šį ewangelijos žodžių matome, kad Viešpats įtraukė jį į nepaprastus kwotimus. Tas, kurio Petras buvo išsižadėjęs, atleido toki baisy prasižengimą ir nori wėl gražinti jam apaštalo urėdą. Bet ir mes stokime šalia Petro ir klausime sawo sąžinės: Ar mylime Jį?

Katalikų bažnyčia šituo pasakojimu, kuriame Jėzus tris kartus išako Petrui: „ganyk mano aweles“, pagrindžia sawo bažnyčią ir autoritetą. Žinoma, taip aiškinti wifai negalima. Čia kalbama ne apie koki ten Petro išstymimą, iš kitų apaštaly, bet Viešpats wiešai gražina apaštalo urėdą tam, kurs wiešai ir taip begėdiškai buvo išsižadėjęs sawo mokytojo ir netešes ganytojo urėdo. Jis parodo Sawo meilę. Tai buvo Petrui džiaugsmo, bet ir gilaus nužeminimo walanda. Suk jis nuolatai maštė ir kalbėjo, jis mylis šganytoji geriau ir daugiau negu wifai titi tai darė. Toks išdidumas pasirodė esąs sawes wiliojimu. Jo meilė neišsilaukė, bet subirėjo nes jis užsiginė sawo Viešpaties. Sawo gailestinga gėrybe Viešpats primena jam jo ankstywesnį išdidumą ir klausia: „ar mane wis dar labiau myli?“ Petras parausta ir giliai susigėdines atsafo: „Viešpatie, Tu žinai, kad aš Tawe myliu“. Tartum jis norėjo pasakyti: „Viešpatie, dabar aš sawe pažįstu, aš jau nefalbu apie tai, kad aš labiau myliu, aš nieko nebežinau, dabar aš tik tiek bežinau, kad sawimi pasitikėti negaliu, bet — Tu žinai, kad aš Tawe myliu.“

Sei Viešpats klausia mus: „ar myli mane?“, tai yra klausimas mūsų sąžinei ir kitas klausimas labai rimtas. Jau jei žmogus mus taip klausia, juntame rimtumą. Bet daug daugiau ir giliau turėtų sujaudinti mūsų sąžinę klausimas Jo, kurs mus mylėjo iki mirties ant kryžiaus.

Atgynia wifa mūsų praeitis šito klausimo priedangoje. Ar sutinka mūsų tas gywenimas, kurį iki šiol gywenome su tuo atšakymu, kurį norėtumėm duoti? „Ar myli mane“, tai reikšia newien, ar tu turi širdyje šiek tiek šilumos Viešpacziui, ar tu nieko neturi prieš Jį, bet juk Jis tawes klausia, ar tu wifa sawo širdimi priklausei Jam, taip kad Jis yra tawo gywenimo Viešpats. Sei tu tikrai myli Jį, kodėl gi tu taip mažai nutolai nuo nuodėmės? Kodėl gi tu nepertwarškai sawo gywenimo ir elgesio? Sei Jėzus gywena tawo širdyje, kodėl gi tu dar wis paleinti toje sawo širdyje tiek daug netyrybės? Kaip gali tai tilpti kartų su Jėzum? Ar neturėtų būti wifas mūsų gywenimas ir wifas mūsų elgesys garbės giesmė Jo gėrybei ir gailestingumui?

Meilė yra pasiryžimas wifa daryti ir pasiaukoti tam, kurį kas myli. Meilė juk yra darbštus pasiryžimas daryti džiaugsmą mylimam ir tolinti nuo jo bet koki apmaudą. Tat gi kur yra tas mūsų pasiryžimas? Kur yra tas mūsų paslušnumas Jam? Argi mes nebūtumėm wifai kiti žmonės, jei mūsų meilė Jam būtų gili ir tikra? Juk mes esame prie sawes prisirišę, mes patys sawe taip mylime! Kenčiančio ir mirštancio ant kryžiaus už mus atwaizdoje būtime be klastos ir teisingi.

„Ar myli mane?“ Kodėl gi tu nesi gilešnis maldoje? Ar gali būti didesnis džiaugsmas kaip pasikalbėti su širdies mylimuoju? Argi tai mes nejungtame reikalo? Newien iš paprocio šita Viešpacziui pasakyti ir Jam skystis, bet iš tikrųjų leistis šielai gretintis su Suo garbini me ir padėkoje. Kaip dažnai mūs ta malda yra ne kas kita kaip lūpų murėjimas! Kaip dažnai į mūsų maldas išispraudžia pašalinės pasaulio mintys! Kaip dažnai malda neturi jokios reikšmės dėl paslėpto joje išdidumo, nuodėmingo abejojimo, dėl susilaupimo stokos ir dėl susirūpinimo žemiškais daiktais. Kaip dažnai lūpos garbina Jį, o širdis toli nuo Jo. Pasakyk, ar meilė nėra pilnas atsidawimas tam, kurį kas myli; ir džiūgus tikrumas, kad mylimasis girdi mus ir yra arti, kad jis yra mūsų gywenimo laimė? Kur dažnai yra mūsų pasitikėjimas Viešpatimi, jei mes su Suo kalbame?

Todėl šekdami Jėzų kentėjimo keliu atsiminkime, kad Jis miršta i už mus, bet wieną klausimą ir mums stato: Ar myli mane? Amen.

Kriščionybė Azijoje.

(Tęsinys.)

Trecia ir, gal, višų didžiausia klišis kriščionybei išgalėti Indijoje tai indiečių religijos. Didžiausia ir pati galingiausia religija Indijoje yra taip vadinamasis „Induizmas“. Šitai religijai priklauso apie 250 milijonų indiečių. Apie 80 milijonų mohametonai, 12 mil. buddistų, apie pusantro mil. taip vadinamos „Džainų“ religijos išpažintojų ir daugiausia kaip žimtas tūkstančių priklauso senajai persų religijai „paršizmui“. Yra kelios dešimtys tūkstančių ir žydų i Indiją atstausčiusių laike Persų karaliaus Kyraus, kuris paleido žydus iš Babilonijos nelaisvės. Keliolika milijonų Indijoje yra kiti višokių mažų religijų žmonų. Be to, kaip minėta, apie 6 mil. kriščionių, kurių tarpe apie pusę mil. senųjų „Tomo kriščionių“.

Indija yra religijų ir tautų mišinys. Tikros, grynos tautos ir grynos religijos Indijoje nėra. Tautiniu atžvilgiu Indija tikrai dabar te pradeda atbusti ir išsivystyti. Religijos višos giminiuojasi ir maižosi. Tikrai kastos budriai saugo savo ribas. Todėl pastiriams žmonėms netaip svarbu kokiai religijai jie priklauso. Svarbiaus yra priklausyti kiliesniai kasti. Religija yra ne pastiro žmogaus, bet višos kastos, arba nors giminės — šipės dalykas. Apie religiją, kaip tikybą su tam tikromis dogmomis, indiečiai ne tiek rūpinasi. Religiją jiems sudaro tam tikri, tūkstančiais metų nusistovėję, šventi jų kastos ar šipės papročiai ir gyvenimo įvykius pažymincijos apeigos. Tie papročiai negali būti keicijami, nors ir religiją žmogus pakeicija. Tie papročiai, yra šventi, dievų nustatyti ir jų saugomi. Jei nusizengiama papročiams, sėka nelaimės iš to višai šipei, višai kasti, net višai kaliai.

Su papročių ir apeigų gerbimu ankštai rišasi ir „dievų“, kaip papročių saugotojų garbinimas. Kiekviena kasta, kiekviena šipė, kiekvienam laikui, darbui, veiksmui ir vietai turi tam tikrą „dievą“, specialiai prisitaikantį, ar pritaikomą, specialiam pašaukimui. Ir Kristų, bei kriščioniškus šventuosius indiečiai stato savo „dievų“ eilėse ir juos garbina, iš jų malonių ir pagalbos laukia, nepriimdami kriščionybės, nesirūpindami kriščioniškomis dogmomis ne apeigomis. Ir kitas sudaro didžiausį sunkumą kriščionybei. Indiečiai priima kriščionių šventenybes ir dievnybes, bet nepriima pacijos kriščionybės. Induizme per žimtus metų yra inešta taip daug kriščioniškumo, ypatingai fatališkumo, kad beveik nebeatfiriama kartais kur vienas baigiasi ir kitas prasideda. Indiečiai turi savo šventuosius, šventyklas, dievaicius, altorius, šventas vietas kelionėms, mistines giesmes, maldas, net panašius i fatališkų rožancius, wienuolinius ir wišokių rūšių wienuolius, šventas upes, miškus ir ežerus, krūžėlę koplytėles ir dievų stovyklas gale kaimo, wišokias šventas apeigas bei veiksmus, kurie atliekami prie žmogaus nuo jo gimimo walandos iki jo kūno sudegimo kaimo gale po jo mirties. Sudeginimo metinės suktuovės šventiamos šeimos narių ir minimos tam tikromis apeigomis ilgą metų eilę. Induizmas, kriščionybės itakuojamas, pamažu keicijasi, priimdamas wis naujas apeigas ir formas, bet senų neatfisydamas. Tokiu būdu induizmas, kriščionybės religiniais inaišais tikrai turtinamas, bet nenugalimas.

Iš Rusijos per Kiniją komunizmo dvasia nukeliavo ir i Indiją. Ji ten rado vietas. Bet kaip wišur, taip ir Indijoje, pastui komunizmą sėka nacionalizmas. Wišoje Indijoje dabar jaučiasi atbudimas ir nacionalistinės patraipos judėjimas, sukeltas „naujosios Indijos“ pranašo Mahatma Gandhi. Šito judėjimo siekiamas tikslas: nufikratyti šwetimųjų, tai yra europiečių globos. Beweik wiša Indija yra anglų waldoma. Apie 100 000 anglų waldo

šali, kurioje gyvena apie 370 milijonų žmonių. Indijos gyventojai hitą jau suprantą ir anglų nefencija. Yra šeimų, kurios jokių santykių, jokio reikalo su joku angliu, net su mišionierium, nenori turėti. Šitas apsunčina ewangelikų mišijų darbą. Nes daugiausia anglų mišionieriai ir dirba Indijos plotuose ewangelijos platinimo darbą.

(Bus daugiau)

Liuteris Witenberge.

(Pabaiga.)

Po jo mirties 1521 metais priešinimasis nenutilo. Justus Jonas, naujai ikrinktas propstas, negalėjo nieko padaryti prieš savo draugus. Kiekvieną savaitę laikydavo jie maždaug 30 privatinių mišių ir be to paprastąsias sekmadienio ir šiofiadenio mišias. Liuterio graudenimai nepaweikė kapituloso narius. Elektorius (kurfürstas) neįdriso įsiterpti. Liuteris parašė tuo reikalu raštą „Apie tyliosios mišios baisenybę“, kwiesdamas tarybą ir wryiausybę jam padėti. Ewangelikų pamaldos galutinai buvo įvestos 1524 metais. Mišios buvo panaikintos. Elektorius leido tylėdamas tai padaryti.

1546 metais, wazario 22 dieną, tapo per tegių duris ineštas Liuterio karstas ir palaidotas prie saktylos. Laidotuovės buvo įspūdingos. Giliai įsijaudinę, raudodami lydėjo didįjį reformatorių elektoriaus pasiuntiniai, Mansfeldo grafai, uniwersitetas, miesto taryba ir Witenbergo wišuomenė. Bugenhagenas, tėwiškas welionies draugas, pasakė karštą kalbą: „Mūsų mielas tėwas Liuteris yra mums atimtas. Wišas jo troškimas dabar išsipildė. Šis irgi giedodo: „Atlikta“ ir dangiškam Tėwui pawedė i rankas savo dvasią.“

Melanchtonas kalbėjo uniwersiteto wardu: Liuteris priklausęs prie Dievo siųstų pranašų ir mokytojų eilės, kuri prasidėjo Seno Testamento laikais. Wiena ranka jis statė, antrąja ranka waldė kerdą, kaip Dievo mokytas ir sunkioje dwasikloje kowoje igudęs wyras. Dažnai jis buvęs karštas. Bet tas laikas buvo reikalingas savo ligai energingo, karšto gydymo. Šis buvo karštas, kowodamas už tiesą. Šis gyrė jo neklastingą žirdį, jo gerumą ir draugikumą. Bet mes, dejawo jis, esame wargšai našlaicijai; turėjome tėwu puikų wyrą, jo netekome. Welionis dabar draugaujas su Diewu, su Wiešpacziu Kristumi, šwentaais tėwais, pranašais ir apaštalais. Šis jų šweifinamas kaip jų draugas ir žwelgia i išganingąs Diewiškos Didenybės paslaptis.

14 metų wėliau, 1560 metais balandžio mėn. 22 dieną, Melanchtonas tapo palaidotas šalia Liuterio. Šis, nufamuotas gincų, pailšęs, šwelnus, tapo tobulu, pribrendo, kaip pats apie Liuterį tai pasakė. Miesto kunigas D. Eberis, 36 metus išbuwęs welionies mokiniu ir draugu, pasakė kalbą wofikštai, Winsheimas, Melanchtono pasekėjas graikų kalbos katedrai, kalbėjo lotyniškai. Šis pabrėžė pamaldumą, išsimokslinimą, charakterio twirtybę hito ištikimo wyro. Šis iškėlė daug bruožų iš jo gyvenimo; nurodė, kad nepailstamai rūpinosi bažnyčios gerowe; buvo šwelnus savo namuose ir draugams. Jaudinancijai czia praskambėjo welionies pastutiniai žodžiai, paimti iš Kristaus maldos: „Kad jie wiši būtų wieningi, kaip Tu, Tėwe, manyje ir aš Tawyje, kad ir jie mummyse būtų wieningi“. Sono 17, 21. Koki įspūdingi Winsheimos žodžiai: „Mūsų laukia sunkūs laikai, kadangi Melanchtonas mums atimtas, bet garbė tesie Tau, amžinasis Diewe, kad Tu mums hitą savo angelą taip ilgai išlaikėi, Tu mus ir toliau nepaliksi našlaicijais.“

Taip ilįsi abu didieji draugai, šalia wienas kito. Zaprastos bronzinės plokštumos, kuriose įrašytos jų gyvenimo ir mirimo datos, puošia jų kapus. Mums, ewangelikams, neužtenka wien tik per daug puošti jų kapus ir prie jų per dažnai lankytis, bet svarbiausia, mums reikia ugdyti savo reformatorių dvasią, kad kiekvienas taptume gywojo tikėjimo weršmėmis.

Nesuardykim savo jaunystę.

Gyvenimas galima palyginti metų laikams: pavasaris yra mūsų pradžia ir žydėjimas, vasara — brendimo ir darbo laukas, rudenio — džiaugsmas savo darbo vaisiais, o žiema — pasiruošimas į kelią amžinatvėn.

Mes dabar gyvename savo gyvenimo pavasarį. Mes žydime. Ar yra kas nors gražesnio, kaip žiedai? Ar yra kada nors augalas gražesnis, kaip žydėjimo metu? Ne! Taip ir žmogaus gyvenime nieko nėra gražesnio, kaip jaunystė!

Jaunystė! Jai apibrėžti nėra žodžių nė minčių, jos giesmei atkartoti nėra melodijos. Tai galim pajusti tik mes jaunuolės-ai, kurie žengiamo jos takais, kurie džiaugiamės jos giedriąja šypsena, kurie ritmiškais žvaliais žingsniais kartoja jos žingsnius ir akių žiburėliais pritariame jos žvilgiams. Mes suprasime jos vertę tik tada, kai būsime jau su ja atsisveikinę.

Kaip visos žydinčios gėlės vysta, blunka ir vėton jų telieka tik stagarai, taip yra su mūsų jaunyste. Jaunystė ne amžina! Dar metai, antri ir pajusim vystant mummyse jaunystės skaitumą ir grožį. Kuo guosimės tada? Malonu ji bus prisiminti, jei ją būsime praleidę gražiai, jei mūsų siela bus likusi skaisti, graži, nesuteršta gyvenimo purvų, jei ją būsime praleidę pilni pasiryžimo, gerą darydami ir nešdami auką, kokios tik gyvenimas iš mūsų gali pareikalauti.

Ko vertas yra žiedas, nors jis gražiausias būtų, jei jis yra purvinas? Mes visada išsirinksim žiedelį,

kuris tebėra skaistus nors būtų ir prastesnis, nes tik toks gali teikti mums džiaugsmą.

Žmogaus jaunystė yra graži ir viliojanti. Bet daugelis jaunuolių nenori prisiminti jaunystės todėl, kad per pačių klaidą ji atnešė visam gyvenimui nelaimių, jei jie liko visam amžiui serga ar nelaimingi, blogų papročių paveldėtojai. Jie išnaudojo jaunystės dovanas tik savo malonumams ir liko purvini be valios, energijos, nervų visam gyvenimui. Gyvenimas tai plati jūra ir vargas tam, kuris neišstovėjo savo laivo sargyboje. Mums nereikia stebėtis tuo, kad šimtai jaunuolių tampa savižudžiais, vagimis ir t. t. Dėl viso to, ne jaunystė kalta. Kalti jaunuoliai kad neapsižiūrėjo kur jie žengia, kad neįėjo į joje gerojo, gražiojo gyvenimo. Tik kada ima suprasti ko neteko, pradeda gailėtis, bet viskas jau po laiko.

Jei norime kuo ilgiausiai būti jauni, mes turime nutildyti savyje pyktį, aistras, visus blogumus. Savo jaunystėje mes turime būti skaistūs, lyg pavasario saulutė danguje.

Tik tos gėlės, tik tie augalai neša sveikus vaisius, kurių žiedai žydėjimo laike nebuvo pagauti šalnos, kurių žiedai liko nesužeisti vėjų ir darganų nenu-skinti ir nenuvyto pirm laiko.

Jaunuoliai! Dabar mūsų žydėjimo laikas! Žydėkime gražiai, patys vengdami šalno ir pavojo ir suprasdami bloguosius kelius. Rūpinkimės, kad jaunystė neliktų mums nusivylimais ir našta. Jau iš pat jaunystės sekime ir visa širdimi mylėkime mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, tai visi jos keliai ir visos jaunystės dienos neš senatvei palaimą. **Andrius, P.**

Ar yra Dievas?

(Pabaiga.)

Abejojantiems tas negerosios dvasios balsas vis dažniau ir dažniau apie Dievo nebuvimą prišaukia, kol dvasinio aptenimo ir neramumo valandomis, kada geiduliai prigesina tikėjimo ugnį, įgauname dar didesnius abejojimus, ir tada negeroji dvasia įtraukia mus į blogybes ir nusikaltimus prieš Aukščiausiąjį. Tada užaina sunkios pagundų valandos. Tai prisipažįsta daug ir dievobaimingų žmonių, kurie sakosi, kad tokių valandų dažnai ir jiems tenka patirti. „Gal ir nėra Dievo“ abejojimas ateina ir tada, kada mes esame bažnyčioje ir surinkime. kada žodį „Dievas“ labai dažnai girdime.

Sekdami gyvenimą, prieiname išvados, kad geriausia, doriausia ir sukalbamiausia yra ta visuomenės dalis, kuri tikrai tiki į gyvąjį Dievą, kurį tikrai išpažįsta Ji. O tikrai tikintieji yra tie, apie kurių tikėjimą kalba visas mūsų gyvenimas, nes je gyvena dėl Dievo; be murmėjimo kenčia dėl Jo sunkiausius kentėjimus, kuriuose labai dažnai jam atiduoda ir savo gyvybę, kaip tai darė garbingieji reformacijos kankiniai.

Iš mūsų gyvenimo matome, kad didžiausias netikintųjų skaičius randamas jaunuomenės tarpe, tai yra, tame žmogaus gyvenimo laikotarpyje, kada žmogus dar neturi nusistovėjusios galvosenos, kada jis dar lygus nendrei, šen ir ten vėjo blaškoma, kada jo vaizduotė yra lakiausia ir paviršutiniškiausia ir, kada jis jau atitrūksta nuo tėvų priežiūros ir žengia pirmuosius savistovaus gyvenimo žingsnius. Bet dauguma jaunųjų neilgai sako, kad nėra Dievo. Kada jų kūnas ir dvasia subręsta, o dažniausiai, kada nelaimė ar liga prispaudžia juos ar jų artimus ir mylimus asmenis, kada mirtis žvilgti į akis, tai tie

netikintieji, tiesia į dangų rankas, mušasi į krūtinę ir šaukiasi prie To, Kurio ik tol sakė visai nėsant. Tokių pavyzdžių turime daug.

Socialdemokratų vadas Babel'is, kuris per visa savo gyvenimą labai niekino Dievą ir Jo Šv. Žodį, mirdamas šaukė: „Neatstumkite ieškančiųjų sielų! O, kaip aš turiu kentėti! Visi prieš mane ateina, piktai iškeltomis rankomis. Visi keikia mane, kad aš tikėtai dėl jų materialinės gerovės rūpinasi, bet atėmiau jiems dvasinį turtą ir taip juos nelaimingais padariau!... Susijunkite ir šaukite visame pasaulyje: Dievas yra! Dievas yra!“

Garsus prancūzų mokslininkas Littrė, ilgai į Dievą netikėjo, tik kai mirtis jam žvilgtelėjo į akis, tada jis išpažino Dievą ir su Juo susivienijęs laimingai užmerkė savo akis.

Prancūzų rašytojas Volteris ilgai prieš Kristų piktažodžiavo, bet pajutęs greit mirsiant, prašė pakviesti kuniga, tačiau draugai prie jo kunigo nepriėjo ir jis mirė baisiausiam nusiminime, trokšdamas Kristaus nuraminimo.

Kieno pagelba mes žinome, kad yra Dievas? Jį parodo mums mūsų patyrimas, paliudijimas kitų ir mūsų samprotavimas, visa gamta kuri taip tobulai surėdyta. Mes nematome vėjo, tik girdime jo ūžimą ir jaučiame, kad jis pučia. Mūsų akys daug ir labai daug ko nemato.

Mes Dievo nematome. Jis nematomas mūsų akims, kaip garsas, vėjas ar gėlės kvėpėjimas.

Kas mums rodo Dievo buvimą? Ir kur mes jaučiame, kad Jis yra?

Žiūrėkime į dangų. Štai, vakarų krašte sužalbavo, o balsą išgirdome tik po keleto dešimtų sekundų ar net minutės. Mat šviesa eina daug greičiau už balsą. Nuo mėnulio iki žemės šviesa lekia

Duktė išgelbėjo tėvą.

Kita karta, vienoje žemėje, buvo labai smarkiai baudžiami vagys. Kiekvienam, kurį nutverdavo bevagių, nukirsdavo rankas.

Sykį, apsigavę aukštos giminės vienas didikas. Jis buvo mylimasis to krašto valdovo. Bet valdovas buvo labai teisingas, ir reikalavo, kad su visais būtų elgiamas lygiai, ir visiems taikyti tą patį įstatymą. Valdovas liepė ir šį nusikaltėlių nubausti pagal įstatymus. Vagiui didikui, buvo pranešta, kad kitą dieną, anksti rytą budelis jam rankas nukirs. Apie tą sužinojo nusikaltėlio duktė. Ji greit atbėgo pas valdovą ir parpuolusi, ašaromis meldė:

— Didysis valdove, — tarė ji nusigandusi, — mano tėvas pasmerktas būti be rankų... Geriau nukirsk mano rankas, nes ir jos yra mano tėvo, tik jos nemoka visų mūsų, didelių ir mažų išmaitinti. Tik tėvą paleisk! Valdovas irgi turėjo vaikų, ir jam be galo patiko, šios mažos mergytės meilė tėvui. Todėl kiek pagalvojęs tarė: — Tegul bus taip, kaip tu nori; galėsi stoti vietoje tėvo.

Kita dieną atvedė mergaitę į kiemą. Kiemo viduryje stovėjo ant „ožio“ kraujuotas kirvis. Šalia jo stovėjo budelis, ir laukė aukos. Mergaitė išblyško, sudrebėjo ir ėmė lyg ką galvoti. Bet drasiai, priėjo ir iškišo rankas į „ožio“ grandis. Budelis priveržė jas diržais. Mergaitė nė žodžio netarė. Budelis iškėlė kirvį, ji ir akis užsimerkė... Kirvis švystelėjo ir nusileido, jos nė pirštų nepalietęs. — Valdovas už tokia didelę tavo meilę tėvui, atleidžia ir kaltybę tavo tėvui! — tarė valdovo tarnas. Atsidarė

kalėjimo durys. Pribėgęs prie dukters tėvas išbučiavo jos rankes ir savo ašaromis nuplovė. Antra dieną valdovas paskelbė žmonėms įsakymą, kad rankų nukirtimas panaikinamas. Valdovas liepė prikalta marmoro lentą. Joje aukso raidėmis įrašė, kad viena duktė norėjo savo rankas atiduoti, kad tik sveikas ir gyvas liktų jos tėvas. O valdovas prirašė dar šiuos žodžius: „Laimingi tėvai, kurių toki geri vaikai; laiminga ir ta žemė, kuri tokius vaikus augina“.

Vieno filosofo žodis.

Yra ypatinga, kad žmonės, kurie mano, gali būti tikėjimo gyventi, didžiu pasitikėjimu savo interesus deda į rankas tujų, kurie žinomi kaip atviri krikščionys. Pavyzdį mums rodo sekantis įvykis:

Tikis baronas iš Katovico, kuris 18 šimtmečio pradžioje Berlyne gyveno, tarėsi kartą su garsiu filosofu Fichte apie tikėjimo reikalus. Filozofas pasisakė, melstis negali, melstis tegali mažučiai vaikai, bet vyras tegali norėti. Į Fichtės klausimą, ar baronas tuo sutinka, šis atsakė: „Pone profesoriau, kad aš rytais pabundu ir prisimenu visų pareigų, kurias uždeda diena, ir tada pagalvoju apie mano silpybę, apie tai, kad man dažnai trūksta meilės, kantrumo bei išminties, tada negaliu kitaip, kaip kreiptis į Dangiškąjį Tėvą: „Dieve, padėk!“ Ir kada aš vakarais poilsin einu ir apie viską pagalvoju, ką dienos bėgyje neįstengiau, tada negaliu įmigt, nesikreipęs taipgi į Dievą: „Dieve dovanok!“ „Ponas barone, tarė Fichte, norėčiau, kad būč taip toli, kaip

daugiau, kaip vieną sekundę, o nuo saulės — jau 7,5 minutės, o nuo artimiausios žvaigždės, kuri stovi nejudėdama, jau reikia 4,5 metų. O tų žvaigždžių kiek daug! Tik viename „paukščių kelyje“, kuris susideda iš vieno žvaigždžių, jų priskaityta apie 18 milijonų. Ir tai dar ne visos!

Ši visa virš mūsų galvos esanti dangaus erdvė panaši į didžiulį mechanizmą, kuriame tie visi atskiri pasauliai didžiausiu greičiu lekia, sukasi, tačiau kiekvienas eina savo keliu tvarkingai. Kitaip iš visko liktų tik amžinas chaosas. Mūsų žemė savo keliu apie saulę kas sekundę perbėga 4 mylias, kas valandą 16 400 myl., o per ištisus metus — apie 130 milijonų mylių! Kokie milžiniški skaičiai ir koki stebuklinga viso pasaulių bėgimo tvarka!?

Stebėjime mūsų žemės rutulyje vykstančius veiksmus, ir ką pastebėsime?

Gal kaikin ir girdėta yra Javos sala. Čia daugiausia yra vulkanų — ugniakalnių. Kada pradėtas nuodugnau tyrinėti Kloet ugniakalnis, tai rasta, kad šis ugniakalnis išsiveržia kas 14 metų — šiaip jis ilsisi leisdamas dūmų stulpus. Jo krateryje yra didžiulis ežeras, kurio gilumas neišmatuojamas. 1919 metais šis vulkanas buvo tiek smarkiai išsiveržęs, kad savo didele ir triukšminga jėga 140 kv. klm. aplinkumoje esančius gyvenius išgąsdino. Kieno valia šis dalykas vyksta mūsų žemėje?

Tai visa aiškiai rodo, kad yra Didysis Tvarkytojas — Kūrėjas, kuris tą darbą padarė, sutvarkė ir palaiko nuolatiniame judėjime ir veikime. Iš šio jau nors šiek tiek suprantama pasaulio didybė, stebuklinga jo eiga ir jaučiamas buvimas visų dalykų Tvarkytojo — Dievo. Neregiai ir kurtiniai yra tie, kurie sako, kad nėra Dievo, kada Jis visur jaučiamas ir matomas.

Z.

Čekoslovakų Tautinė Bažnyčia.

1920 m. sausio mėn. 9 d. įsikūrė tautinė čekoslovakų bažnyčia. Tų pačių metų spalio mėn. 15 d. ją pripažino valstybė, o už mėnesio buvo patvirtintas ir jos statutas.

Čekoslovakų tautinė bažnyčia buvo susidariusi ne evoliucijos, bet revoliucijos keliu. Jai sudaryti iniciatyva ėmėsi žemesnioji dvasiškija.

Vyriausias jų tikslas buvo tautiniai motyvai. Visas istorijos bėgis, rodo, kad Vatikanas čekus labai mylėjo. Čekų žemė randasi tarp lenkų ir vokiečių žemių, kurie Vatikanui atrodė daug svarbesniais daiktais pasaulio politikoj, negu čekai, nežiūrė, kad jie net tokį vyrą, kaip Hussas turėjo. Lotiniškoji Vatikano politika, būdama antitautinių pažiūrų, negalėjo nesutikti atbudusių čekų.

Čekai reikalavo bažnyčiose pamaldų čekų kalba. Vatikanas, apie čekų kalbą bažnyčiose iš pradžios ir girdėti nenorėjo. Čekai nenuleido rankų: Čekai subruzdavo ir Vatikanas leido čekams atlikti pamaldas čekų kalba. Bet šis Vatikano nusileidimas buvo jau pavėluotas. Dabar jų niekas nebegalėjo įtikinti, kad senai mirusi senovės lotynų kalba būtų kuo nors šventesnė už čekų kalbą. Be to, prisidėjo dar ir ekonominiai motyvai. Aukštesnieji dvasininkai — Vatikano valdininkai, gyvena kaip kokie kunigaikščiai svajingose pilyse, o žemesnieji — vargingai skurdo, galų su galais nesuveddami, būdami materialiai neaprupinti. Todėl dalis čekų žemesniųjų dvasininkų, nutarė pakreipti bažnytinį gyvenimą kita linkme, prieidami išvados kuo greičiausiai atsišveikinti su Vatikanu.

Čekoslovakų tautinė bažnyčia sudaryta maždaug šitokiais pagrindais. Išoriniai ji yra episkopa-

jūs!“ Veik po to Fichtė apsirgo ir mirė. Savo testamente jis baroną, kurį tik tą vieną kartą tebuvo matęs, paskyrė vaikų globėju.

Kaip toli buvo filozofas Fichte? Pats jis juk anie save buvo išsitaręs. Dar jis savo Dievo nepažinojo, negyveno dar santykių su Juo. Jis neturėjo dar Jėzaus: ir kas neturi Sūnaus, tas neturi nė Tėvo. O tik Fichte kadais vistik geidė būti taip toli, kaip baronas iš Katovico. Kaip mielas skaitytojai, šiuo atveju pas Tave? Vertė **H. Ramonaitis**.

Padėk Jėzau!

Iš žemiško purvo pakilti, —
Tai mano sielos ilgesys!
Drištu tad, ak Jėzau, prabilti:
Padėki, kad dingtų žemybės ryšys,
Kad sielą jausmai nebkančintų,
Kad vislab, kas pikta, jau liktų žemai.
Tada ji po audrų aprimtų
Ir tau betarnautų amž'nai!
Koks mano troškimas galingas!
Patsai aš tik silpnas žmogus;
Tad sielai padėki, ak Jėzau meilingas,
Išskėsti į laisvę sparnus!...

H. Ramonaitis.

Namiškius gelbėdamas, patsal save išsigelbėjo.

Laivas plaukė jūra. Kelyje jį ištiko baisi audra, ir jis ėmė skęsti. Žmonės sulipo į gelbėjimosi valtį, ir valtis nuo perpildytų žmonių ėmė semtis ir skęsti.

Tuomet vairininkas liepė burtus traukti, — reikėjo dvylika žmonių išmesti į jūrą kad kiti nenu-skęstų. Į tą dvylikos nelaimingųjų skaičių pateko vienas jaunas kareivis, kuris plaukė drauge su savo jaunesniu broliu. Jaunesnysis brolis, išgirdęs kas bus jo broliui, puolė vairininkui po kojų ir tarė:

— Geriau mane į jūrą meskite, ne mano broli: telieka jis gavas — jis geriau maitins namie mano senus tėvelius ir mažesnius broliukus ir sesytes, nes aš esu dar permažas ir dėl jų duonos uždirbti negalėsiu. Vairininkas sutiko, ir vaikina išmetė į jūrą. Keletą valandų vaikas sekė paskui valtį, tarytum norėdamas geriau atsisveikinti su savo broliu. Audra buvo jau kiek apimusi ir valtis ant vandens laikėsi ramiai. Keleiviai matydami, kad nelaimingasis vaikas dar labai nori gyventi, ėmė prašyti vairininką, kad priimtų vaikina atgal į valtį. Vairininkas sutiko ir vaikas, tėvus ir brolių begelbėdamas ir patsal išsigelbėjo.

Vilius Valachovičius — Pagėgiai.

liška, viduje gi — demokratiška. Ji remiasi religinėmis bendruomenėmis — parapijomis. Tokią bendruomenę valdo Seniūnų Taryba; ją renka visuotinis bendruomenės susirinkimas, kuriame dalyvauja visi pilnamečiai tikintieji. Tasai visuotinis susirinkimas pasirenka sau ir bendruomenės dvasios ganytoją — kunigą. Tokios bendruomenės — parapijos susijungia į tam tikras diecezijas. Diecezijas valdo diecezijos tarybos, kurias sudaro rinkti parapijonių delegatai — po vieną delegatą nuo 2000 parapijonių. Ši taryba renka seniūnų tarybą iš 12 asmenų, ir vyskupą, kuris drauge yra ir seniūnų tarybos pirmininkas. Moterys turi teisės balsuoti lygiai su vyrais, jos gali būti ir seniūnų tarybos nariais išrinktos.

Centralinis bažnyčios organas yra centralinė taryba, kurią sudaro diecezijų seniūnų tarybų pirmininkai — vyskupai. Centralinės tarybos nusprendimai yra privalomi visoms diecezijoms, parapijoms, ir parapijų nariams. Tai yra nelyginant bažnytinius įstatymus leidžiamasis organas, panašus į mūsų sinodą.

Čekoslovakų bažnyčios reformuotojams teko susidurti vėl su viena labai sunkia kliūtimi, būtent: ir vakarų ir rytų bažnyčių vyskupai laikomi paprastai Kristaus vietininkais žemėje, arba teisėtais apaštalu įpėdiniais. Einant paveldėjimo teise, naujieji vyskupai įgauna Kristaus įpėdinio teises iš savo pirmtakūnų. Apaštalai buvo pašventinti paties Dievo, per Šv. Dvasios atsiuntimą, kaip žinome iš Sekminių Evangelijos. Todėl bekuriant autokefališką, nepriklausomą bažnyčią, čekoslovakams teko susirūpinti, kur čia gavus Dievo malonės paveldėtojų teises, kuriomis einant, jų vyskupai galėtų būti laikomi tokiais pat apaštalu vietininkais, kaip vakarų ar rytų bažnyčių vyskupai.

Tokių teisių suteikimo laukti iš Vatikano, buvo tūščias dalykas ir nepriimtinas. Čekoslovakai kreipėsi į Serbų bažnyčią, kuri yra rytų tipo, ortodoksiška. Ji jiems ir suteikė pageidaujamą teisių.

Tokiu būdu čekoslovakų tautinės bažnyčios vyskupai gavo apaštalu vietininkų teises ir sudarė autokefalinę bažnyčią. Prahos vyskupas yra patriarchas, kuris rytų bažnyčios patriarchų susirinkime naudojasi lygiomis teisėmis su kitais patriarchais. Tačiau priimdama iš ortodoksų serbų patriarchato teises, čekoslovakų tautinė bažnyčia ortodoksiškų ritualinių apeigų ir dogmų nepriėmė. Šiuo atžvilgiu ji likosi ne tik autonomiška, bet ir autokefališka.

Jaunuoliai, norintieji pastoti tautinės čekoslovakų bažnyčios kunigais, turi išeiti universitete filosofijos mokslus ir, be to, dar atskirus mokslus tam tikro kunigus ruošiamoj mokykloj. Kunigai, išėję mokslus gali būti kandidatais į bet kurią parapiją, ir jie vietą užima, kada juos parapijonys išsirenka. Kunigas gauna alga kaipo atatinamos kategorijos valdininkas ir už savo pareigų ėjimą — laidotuves, krikštą, sutuoktuves — jokio atlyginimo ne tik kad negauna, bet ir neturi teisės jo imti. Jeigu už tokius patarnavimus kas ką nors duoda ar paaukoja, tai tas kunigui nepriklauso, bet eina į bendrą parapijinę kasą, kurios pajamos vartojama taip, kaip nutaria seniūnų taryba.

Bažnyčia finansuoja patys parapijonys, priklausą tai bažnyčiai, tačiau, kuomet to neišsigali, kas dažniausia ir pasitaiko, prašo iš valstybės subsidijų, kurių žinoma, ir gauna.

Bažnyčia yra privatinė, atskirta nuo valstybės organizacija.

Čekoslovakų tautinė bažnyčia jau dabar naudojasi ne kiek nemažesniu autoritetu, kaip Vatikanui priklausančios katalikų bažnyčios.

Atpirkimas.

Ten, ant kalno Golgotos aukštai,
Kristus kencia prie kryžiaus kantriai!
Nepažinusi kalczių sunkių
Miršta Meilė dėl keršto žmonių!

Ten, ant kalno Golgotos aukštai,
Kristui sunkūs kanczių sopuliai!
Jisai trokšta, o ranka žmogaus
Jį troškina actu dar labiaus!

Ten, ant kalno Golgotos aukštai,
Jis prabilo nuo kryžiaus silpnai:
— Atlikta! Tėve sielą priimk
Ir piktybių žmonių neatmint!

Kriščionie, ant Golgotos tikrai —
Kristaus kryžių gywybė radai!
Todėl lenk wis prie žemės kelius,
Kad Jis mirė ant kryžiaus už mus!

3.—

Nebūtime papiktinimu.

Todėl mes to ieškome kas ramybei dera ir kas
ant pagerinimo tiktis kito dera. Rom. 14.

Seigu kas iš vaikų savo tėvą užmiršta, juo wijai
nesirūpina, žmonės toki labai smerkia. Tuomet girdime
sakant: taip vaikas atsimoka. Kiek tas žmogus wargo, kol
užaugino, tik wien tam ir dirbo per wisą savo amžių, kad
tai sūnus, ar dukra galėjo aukštuosius mokslus eiti. O,
dabar žiūrėkite, jiems tėvas nebereikalingas, per prastas
jis, ir jo trobelė. Jį tokio sūnaus ar dukters pasipiktins
kiekwienas, nes toks vaikas, tokiu savo pasielgimu, tik
savo dwastos menkystę parodo ir niekuomet nebus pawyž-
džiu kitiems.

Bet, kaip yra su mumis kriščionimis — ypatingai
su lietuwiais ewangelikais? Ar mes ne užmirštam savo
Dangišiąjį Tėvą, kas Jo yra ir Diewo namų. Toks mūsų
nedėkingumas yra labai smerktinas. Nes nuo Jo, ir per
Jį ir Same yra wisą daiktai. Todėl Sam turime nešti garbę
wisados. Jis parodė mums didžiausią meilę, siūsdamas
savo wiengimusį Sūnų kuris mums kelią rodo į amžiną
gywenimą. Bet kur mūsų dėkingumas Sam? Ar Diewo
namų lankymas mums yra per prastas dalykas?

Nelankome bažnyčių ir dėl to atsitiktinai sakdami:
totie dabar laikai; kunigai nemoka patraukti žmonių ir
t. t. Bet koki pawyždį mums paliko mūsų Jhganytojas?
Jau wos tik 12 metų amžiaus turėdamas buwo ten, kas
jo Tėwo yra. Niekas Jo neragino, niekas newarė, bet
kaip geras vaikas jautė sawyje pareigą prieš tėvus ir
Dangišią Tėvą ir kaipo toks tik ir galėjo būti pawyždžiu
kitiems wisuose savo darbuose. Jhganytojas sako: Jei ne
prisiwerstis ir nepastosit kaip kūdikiai, tai ne įeisit į dan-
gaus karalystę.

Tad, ir mes išpažinkime savo menkystę, nerangumą
ir daugiau garbėje laikykim Diewo namus, juos lanky-
dami. Tai ir rasime tą, kas ant ramybės ir pagerinimui
tiktis kito dera. T. B.

Čw. Moterų Pagalbos metinė šventė..

Apakhtalas Powilas kartais nusimindawo dėliai savo
silpnųjų. Bet Wiešpats jį patiprino, sakdamas, kad Jo
malonė silpnuose galinga. Taip ir tikincijos moterų kar-
tais nusimena dėliai wisokių savo silpnųjų. Bet tikėjimo
jėga padaro, kad Wiešpats ir per moterų silpnības savo
malonę apreiškia ir jų weikimą laimina. Tą wis patyrė ir

Čw. Moterų Pagalbos draugija. Kaip bus? Ar pasiseks?
Tai wis: Diewe, mes Tau tikime; juk Tu wedi, Tu wisą
išwesi! Ir taip wisą draugijos praėjusieji metai yra pilni
Diewo malonės ir pagalbos. Už tai ir ši kartą draugija
šventė praėjusį šwentadienį, Klaipėdoje sawo šventę,
kad Diewui padėkotų.

Klaipėdos Čw. Jono parapijos tarybos narys Jonas
Sprogys išrūpino draugijos šventei parapijos wisą di-
džiąją salę. Ta ligi paskutinės wietos pilna prisirinko žmo-
nių. Surinkimas giedojo: „Būk pasweiktins Jėzulėli!“
Sakytojas Karalius atliko pradžios malda. Gitarų choras,
wedamas br. Szuikelio, pagiedojo tris giesmes. Po pirmo-
sios giesmės surinkimą sweikino minėtasis parapijos tary-
bos narys. Po antrosios — sweikino draugijos pirminin-
kė. Po treciosios — draugijos kasininkė padarė prane-
šimą apie draugijos darbuotę per 1937 m. Draugija tu-
rėjo pajamų 4 098,68 litus ir išlaidų 2 896,84 litus. To-
liau ji pranešė ir apie eilę ankščiau praėjusių metų wei-
kimą. Draugija tik 1932 metais pradėjo placziau weikti.
Jį to pasidarė reikalas ir sawo pacijos tiesioginių pajamų
turėti, kad tiesiogiai galėjus biednuomenę šukelpti. Nuo to
laiko ir kasos tnygos įweistos. Sulig jomis, draugija per
tuos šešis ligižiol praėjusius platejniojo weikimo metus,
turėjo iš wisų pajamų — 20 143,54 litus, ir išlaidų —
18 941,70 litą. Per tą laiką įšisteigė šen ten ir skyrių, kurie
wisą, kiekvienas nuo sawo pradžios ligi dabar, turėjo
išwisų pajamų — 8 145,32 litų, o išlaidų — 7 214,43 li-
tus. (Jį skyrių wisų daugiausiai pajamų ir išlaidų turėjo
Kintų skyrius. Bet ir kiti skyriai darbu ir pasižwentimu
neatšilikę.) Tuo būdu centras bei skyriai ligižiol turėjo
išwisų pajamų — 28 288,86 litus, o išlaidų — 26 156,13
litų. Prie to prieina žmonių ir frantuwų ir hiaip žmonių
draugijai aukotosios medžiaginės downos, kurių wisų
wertybė siekia kelis tūkstančius litų, taip, kad draugija
per tuos praėjusius šešis metus turėjo per 30 000 litų
pajamų ir išlaidų. Pajamos pasiektos wisokiomis rinkia-
womis, draugijos narių padarytųjų dalykų išlogawimais,
gėlių dienomis ir kartais iš šen ir ten gaunamomis para-
momis (kitos sudaro mažą pajamų dalį). Taigi pajamos
pasiekiamos didžiųjų didžiausia dalimi pacijų draugijos mo-
terų darbais ir žygiais, laikantis kriščioniškais keliais.
O išlaidos išeina šelpimui biednuomenės. Centras ir sky-
riai per tą laiką, suskaitant kasart apdowanotųjų škaiczių,
šukelpė apie 2000 biednujų. Kitos išlaidos pasidarė per-
kant draugijos darbams medžiagą ir hiaip jau weikimui.
Taigi, kad ir silpnos moterų, bet kad iš tikėjimo ir iš
meilės weikia, tai Diewo malonė hitaip ir jų darbalius
žegnojo. Už tai Diewui dėkui. Surinkimas giedojo „Taigi
mielam Diewui hirdingai dėkawokm“. Tada šventei pri-
taikintą Diewo žodį kalbėjo draugijos padėjėjas. Po kal-
bos Čw. Jono parapijos choras giedojo tris giesmes.
Tarpais draugijos narės atšakė eiles apie tai, kaip Biblija
rodo tikincijas moteris. Ypacziai, wienos narės motinos
bei jos dwiejų dukrelių atšakymai sužadino klausytojų
hirdis. Tada choro dirigentas br. Jurgaitis laikė prane-
šimą apie pasiuntinių weikimą tarp pagonų, kaip ewan-
gelijos jėga iš jų naujus, kriščioniškus žmones padaro,
tai parodndamas šwiesos wajzdais. Su giesme ir malda
šventė baigėsi.

Tada dar įwyko šeimyniškas subuwimas. Naujojoje
Surinkimo wietoje, pradedant ir baigiant su giesme ir
malda. Sweikino skyrių atstowės ir eilė kity sweczų. Tar-
pais giedojo gitarų choras, pabaigoje bažnytinis choras.

Taipėjo ir baigėsi hita šventė. Dėkui Diewui už tai!

Šzia proga tegul bus leista ir dėl bažnyčios žodelį
pasisakyti, kaipo atsiliepimą į kartais girdimus paklausi-
mus. Yra bažnyčių, škelbiančių, jog jei be kunigo, jog
jei draugijai ne kunigas pirmininkauja ir wadowauja, tai
tas nesą bažnytiška, tam ir bažnyčios patalpų neduoda-
ma. Jį tikro, tokių bažnyčių yra. Bet tai ne ewangeliš-
kosios bažnyčios. Ewangeliškosios bažnyčios laikoši prie

ewangelijos, o ta šako, jog Kristaus bažnyčia yra gyvasis Kristaus kūnas, taigi patys tikintieji. Ewangelikojai bažnyčia žino, kad ji yra draugystė visų tikinciujų. O tai čia yra džiaugsmo, kad tik kas iš tikėjimo ir iš meilės prisideda ir veikia. Ar su kunigais, ar be kunigų, kad tik su Jėzumi, kad tik iš meilės į Jį! Kiekvienai ewangelikai bažnyčiai tokie žmonės yra josios brangiausieji turtai, jos gyvastis. Tai taip laikosi ir mūsų Ew. Moterų Pagalba. Jei kur kokie kunigai jai padeda — ji džiaugiasi ir Dievui dėkoja. Jei kur nepadeda, ji ir Dievui dėkoja ir taciau laikosi prie bažnyčios, žemume ir meileje, ir tai vislab Kristui.

a.—

Žinios.

Wokietija.

— Religinių ir įvairių širdų pasaulėžiūros sromų bei draugijų yra dabar Wokietijoje, Vidaus Reikalų Ministerijos žiniomis virš 800. Tikrai didžiosios religijos ir bažnyčios statistikoje pažymima tikrais jų vardais. Bet smulkios religinės grupės pažymima vienu pavadinimu: „Verschiedene Religionen“.

— Badeno provincijos ewangelikų Bažnyčios Vyriausioji Taryba (Oberkirchenrat) nutarė nepriimti bažnyčios tarnybon nė vieno jauno kunigo, kuris prisideda „Wokietikų Kristiečionių“ sąjudžiui.

— Reicho propagandos ministeris išleido parėdimą, kad „Motinos diena“ būtų bažnyčioje švenčiama Wokietijoje nebe 2 gegužės mėn. sekmadienį, kaip iki šiol buvo, bet 3 sekmadienį.

Austrija.

— Vienos arkivyskupas, kardinolas Innitzeris, apsilankė pas Hitlerį, kada tas buvo Vienoje, ir pareiškė Austrijos katalikų wardu džiaugsmą, kad „Wokietikų Austrija susijungia su wokietikuoju Reichu“. Be to, tas pats kardinolas išleido ganitojišką laišką savo arkivyskupijai, ragindamas melsis laimingos ateities Austrijai.

Rusija.

— Rusijoje beveik neliko nė vieno ewangelikų kunigo. Ewangelikų bažnyčios, kurios dar nesugriautos, ar nepaverstos kitokiomis įstaigomis, maldingų žmonių yra labai lankomos. Šventadieniais renkasi žmonės vidudieniu į bažnyčias ir suslaupę ten tyliai meldžiasi be jokių pamaldų ir be giedojimų. Pasimelbė, grįžta tyliai namon. Nebestamba giesmės, nebestamba Dievo žodžio pranešimas. Liko tikrai tyli malda ir dūšawimai.

Anglija.

— Anglijoje pradedama daugiau kalbėti apie „Junior-Church“ (Jaunųjų bažnyčia). Beveik visur įvedama pamaldos jaunuomenei, tokio amžiaus jauniems, kurie iš „Šventadienio mokyklos“ jau išėję, bet suaugusiems dar negalima pristirti. Tai yra priauganti jaunuomenė, kuri ypatingai reikalinga dvasinės priežiūros. Iki šiol ši jaunuomenės dalis lankė pamaldas kartu su suaugusiais. Bet pamaldos nebuvo pritaikomos jaunuomenei, bet seniesiems. Jaunieji toje pamaldose nieko neradawo savo sielai, jaunai, linksmi, optimistiniai nusiteikusiai. Todėl daugelis tokios jaunuomenės šalindawosi nuo pamaldų, o kartu ir nuo bažnyčios. Dabar susirūpinta šia auganciąja jaunuomene ir visur, kur galima, laikoma pamaldos, net tam tikri jaunuomenei kunigai yra skiriami. Jaunuomenės pamaldose patys jaunieji prisideda darbu. Jie patys pamaldose ir bažnyčioje prižiūri twardos, patys surengia chorą ir weda giedojimą muzikos instrumentais ir hiaip. Tikrai kunigas Dievo žodį apšako ir liturgiją atlaiko. Tai visai naujas būdas bažnyčią ir pamaldas padaryti jauniems brangiu sielos ir širdies dalyku.

Szweicarija.

— Iki šiol Szweicarijoje te buvo wienas katalikų teologijos fakultetas, Freiburge. Šitas fakultetas pagaminawo dvasininkų ne wien Szweicarijos katalikų bažnyčiai, kuri nėra skaitlinga, bet jame studijuodawo ir iš daugelio kitų šalių, kas norėdawo teologijos arba filosofijos daktaro laipsnį įsigyti. Dabar bus įsteigtas antras katalikų teologijos fakultetas Szweicarijoje. Matifanas pakėlė Lucerno teologijos seminariją fakultetu. Nors Lucerne uniwersiteto ir nėra, bet bus teologijos fakultetas. Reikias mano, kad tai būsią pradžia katalikų uniwersitetui steigti Lucerne. Ewangelikų teologijos fakultetų Szweicarijoje yra penki: Bazelyje, Berne, Ciuriche, Lozanoje ir Ženewoje. Tuose fakultetuose studiuoja teologiją daug užsieniečių iš visų Europos šalių ir net iš kitų žemynų.

Prancūzija.

— Paryžiuje įsteigė Bažnytinio meno wertybių saugojimo draugija. Šios draugijos tikslas: bažnytinio meno turtus — paminklus visoje Prancūzijoje prižiūrėti, kad nebūtų sunaikinama bažnyčių remontais ar perstatymais. Tokiais atsitikimais draugija rūpinis meno paminklus nufotografuoti ir juos išlaikyti nors paweišluose.

— Eucharistinis pasaulinis katalikų kongresas 1940 metais ruošiamas sužaukti Paryžiuje. Pirmasis toks kongresas taipgi įvyko Paryžiuje prieš 26 metus. Šiais metais haikiamas eucharistinis kongresas Budapešte, Wengrijoje.

Elzas-Potoringija.

— Strašburgo uniwersitetas ruošiasi šwėsti šiais metais sawo 400 metų sukaktį. Jonas Kalwinas ištremtas iš Ženewos ir apsigywenęs Strašburge ir Jotubas Sturmas įsteigė 1538 m. Strašburge ewangelikų gimnaziją. Iš tos gimnazijos 1566 m. padaryta aukštoji mokykla ir 1621 m. Uniwersitetas. Iš gimnazijos išaugęs Strašburgo uniwersitetas nenustojo protestantiškos dvasios ir darė didelės įtakos šio krašto ewangelikai bažnyčiai. Dabar Strašburgo uniwersitete yra ewangelikų bei katalikų teologijos fakultetai, kurie didžiausia dalimi aprūpina dvasininkais bewėk visą Prancūziją.

Ispanija.

— Šių metų kovo mėn. 5 d. mirė Berlyne Madrydo ewangelikų kunigas Teodoras Gliedneris. Bemaž iki pat mirties nuo pat sawo kūdikystės dieny jis gyweno Ispanijoje ir veikė kaip darbštus ewangelikų kunigas Madridė. Jo tėwas ten buvo kunigu ir įsteigė Madridė ewangelikų parapiją. Teodoras Gliednerisėjo tėwo pėdomis ir uoliai bedirbdamas ewangelijos platinimo darbą, sulaukęs 65 metų amžiaus, atwylęs Berlynan gydytis pasimirė. Madrido, irkartu visos Ispanijos ewangelikai, liūdi dėl sawo mylimo sielų rūpintojo mirties, ir baimingai įwalgosi, kas dris stoti jo wieton, dirbti toliaus taip gražiai pradėtą Dievo karalystės darbą.

Jugoslawija.

Karlowice neseniai buvo susirinkę Rusijos ortodoksų bažnyčios aukšti dvasininkai emigrantai ir aptarė, kokių būdu reiktų paminėti 950 metų sukaktis nuo krikščionybės įvedimo Rusijoje. Konferencijoje dalywawo ir Wokietijos, Bulgarijos, Suomijos bei Jugoslawijos ortodoksų bažnyčios metropolitai.

Graikija.

— Graikijos wyriausybė išleido naujus pašto ženklus, 7 drašmų wertės, ant kurių atspausa apaštalo Powilo atwaidas, kaip jis pamokslawo Atėnų akropolėje.

Palestina.

— Jeruzalėje yra puiši visų krikščionių branginama paminklinė „Kristaus Grabo“ bažnyčia. Tos bažnyčios remontams ir jos palaikymui Anglijos bažnyčios paštrė 200 000 šwarų štelingų (apie 6 mil. litų).

Olandija.

— Ewangelikų reformatų bažnyčiai Olandijoje trūksta kunigų. Apie 300 kunigų wietų žiuo laiku yra laisvų. Reikšlia, trūksta tiek kunigų. Ši bažnyčia turi arti 3 milijonų narių.

Bulgarija.

— Wišose widurinėse ir aukštesnėse Bulgarijos walskybinėse mokyklose įwedama priwerstinas tikybos mokslas. Iki šiol Bulgarijos mokyklose buvo tikybos mokslas nepriwerstinas — laiswas.

Belgija.

— Antwerpene miesto teatre waidinant wieną bediewišką weiklą filo žiūrowų tarpe nepasitenkinimo, bei neramumų, kad waidinimas turėjo būti nutrauktas. Publika ėmė griežto protesto kūčius ir reikalawo waidinimą nutraukti.

Rumunija.

— Ministeriu pirmininku karaliaus paskirtas patriarchas Mironas Christea yra nuo 1925 m. wadas rumunų ortodoksų bažnyčios. Ketai istorijoje taip įwyšta, kad wyriausias krašto bažnyčios wadas tampa kartu ir wyriausybės galwa — ministeriu pirmininku. Tenka pažymėti, kad patriarchas Mironas nėra Romos šalininku, bet yra už susiartinimą ortodoksų bažnyčios su Anglijos anglikonų bažnyčia ir ta linkme weikia.

Danija.

— Danijos ewangelikšios Bažnyčios wyriausias wyškupas Julsgaard-Damgaard priklauso dwašinio atgimimo judėjimui, taip wadinamam „Oksfordo sąjudžiui“ ir jam dwašiniui wadowauja. Šitas sąjudis išėaučia danų tautoje labai gwywą susidomėjimą jaunuomenės religiniu gywenimu.

Amerika.

— Prieš 300 metų įsisteigė pirmoji Amerikoje ewangelikų liuterionių parapija. Po 200 metų jau buvo Amerikoje 1123 ew. liuterionių parapijos su 350 kunigų. Dabar yra ten 19 868 ew. liuterionių parapijos su 12 834 kunigais ir turi bendrai 3 milijonus ir 350 000 narių.

— Suwienytoje Amerikos Walskybėje 200 ewangelikų kunigų išleido bendrą atšėaukimą į wišką tautą, ragindami prie dwašėkto atbudimo ir religinio gywenimo atnaujinimo. Sudarytas komitetas, į kurį įeina 21 kunigas, tofiam religinio atnaujinimo judėjimui statinti ir wadowauti.

Pietų Amerika.

— Paskutiniuoju laiku Pietų Amerikoje Biblijos platinimas wyšta šėmingai. Pereitais metais Čiles ir Bolivijos respublikose parduota Biblijų 63 tūkštanciais egzempliorių daugiau, kaip 1936 metais. Argentinoje ir Brazilijoje Biblijų platinimas pereitais metais buvo pašėmingiausias.

Wanagai. Š. m. kowo mėn. 24 d. įwyko Wanagų parapijos wizitacija. Ši Klaipėdos buvo atwykęs generalwyškupas p. Obereigneris. Pamaldos įwyko 10 wal. kietuwų ir wokiečių kalbose. Bažnyčia buvo gražiai papuošta eglaičių šakomis ir girlandomis. Generalwyškupas Obereigneris apklausinėjo konfirmandus, kurie ši pasawarį bus išėgnoti, wėliau mokyklų mokinius ir tuos, kurie jau yra išėgnoti. Pamaldas laikė Wanagų parapijos kunigas Wosylius ir Generalwyškupas p. Obereigneris. Nors buvo ir darbo diena, taciau pamaldos buvo gana škaitlingai lankytos taip jaunimo kaip ir senųjų; iš to matyti, kad žmonės dar laisofai prie tikėjimo, prie krikščionumo. Bažnyčios pamaldas pagražino Wanagų bažnyčios trūbininkų choras. Širdinga malda ir bendra

giesme trūbininkams pritariant: „Garbinam tawę Diewę“, pamaldos buvo užbaigtos.

J. A.

Paupys. Paupio „Jaunyjų Sendoros“ štyriaus narių susirinkimas įwyko kowo 21 d. Susirinkimas pradėtas giesme: „Wiešpati liaupšink“. Sakyt. Karalius po maldos dar laikė pranėkimą apie susirinkimus seniau ir dabar. Po to štyriaus šmuikininkai pasmuikawo giesmę: „Taigi imk mano ranką“. Turėjęs įwykti konkuršas, dėl ilgai užsitęsio susirinkimo, neįwyko. Per praėjusį susirinkimą daugiausiai miestų iš Šzw. Rašto parašė narys Wiliūnas, kuriam per šį susirinkimą už tai buvo įteikta dowanėlė. Dar buvo pasitarta įwairiais štyriaus reikalais ir susirinkimas baigėsi giesme: „Taigi imk mano ranką“. **Gr.**

Klaipėda. Sekmadienį, kowo mėn. 27 d. įwyko Klaipėdoje Anglų bažnyčioje kurtnebyliams šfirtos pamaldos, su kurtnebylių pirmkarčių išėgnojimu. Pamaldas nulaikė jų šielų rūpitojas kun. Gildė. Ši šias nepaprastas pamaldas susirinko wiši miesto bei apylinkės kurtnebyliai ir nemažas škaiczius žingeidžių miestiečių taip, kad nedidelė bažnytelė buvo sausakimšai prisipildžiusi žmonų. Liūdna darosi žiūrint į tuos žmones, kurie iš wiršaus atrodo, kaip ir wiši fiti, bet jų burnos ir ausys užstaktos ir juos wišada supa amžina tyla, o susikalbėti tegali tik rankų mostelėjimais. Nors atrodytų, kad jie Diewo šunkiausiai nubaušti, taciau ant jų weidų nematyti liūdesio kėšėlio. Ir jiems išaiškinta, kad ateis karta ta diena, kurioje Wiešpaties atiwaiždoje prabils ir surištieji liežuviai bei išgirs užkurtusios ausys.

Pamaldos prasidėjo giesme: Jėzau weiki Tu, gwywasties taku. Galingus wargonų balsus pajaucia wiši dalywiai, lyg dangikšios muzikos atgaršius. Atliekama ir sutrum-pinta liturgija. Giedą ją šweikieji pamaldų dalywiai. Po giesmės: „Paliecamok mielamui Diewui sawo kėlius“, kunigas pasakė pamoklą iš 2 Kn. Mozės 3 persk.: „Diewas tarė Mozei: Iššiauš sawo kėrpes nuo sawo kėjų, nes ši wieta, ant kurios tu stowi, yra šwenta žemė“. Kunigas, aiškiai kalbėdamas ir kietwieną žodį rankų mostais paroddydamas, tarė į išėgnojamuosius kūdikius šefancio turinio žodžius: „Iki šiol jūs nuo sawo tėwų ir mokytojų gawote wišką tai, ką tik žmonės gali duoti. Jums nuo jų atšifiriant jie liūdi, nes nežino kokia jūsų ateitis. Jūsų kūdikystė buvo šwenta žemė, kurią dabar turite palikti. Esate wiši pakrikštyti ir šiandien norite ryši su Diewu atnaujinti. Prieš jus irgi stowi šwenta žemė — jaunystė. Mėškites wišada ir tarkite sawo kėrdyje: Jėzau, Tau gwywas, Jėzau, Tau mirštų, Jėzau, Tawo esu gywenime ir mirtyje, tada duos jis jėgos atšifirti prieš piktynes ir jūsų jaunystė bus peržegnota; linkšmai galėsite tarti: Mes įeiname į šwenta žemę! Jūs esate kurtnebyliai ir dėlto gali gywenimas jums pašunkti, bet šunkioje dienoje kėškite sawo rankas aukštyn, kaip Mozė kowos lauke, tada Šis bus su jums ir nė joks kėžzius nebus jums per šunkus. Ateis laikas, kada ir jūsų gywenimas baigšis, tada įeiskite į šwencziausiąją žemę — amžinybę. Krištus tarė: Būk ištikimas iki mirties, tai duosiu tau gwywasties wainiką. Jūs irgi esate pawadinti priimti šitą garbės wainiką, todėl pašwėškite sawo gywenimą tikrai Jam.“

Po pamokšlo kūdikiai, 3 mergaitės ir 4 berniukai, prižengia prie altoriaus ir pusbalšiais išpažįsta sawo tikėjimą bei pažadus. Tada kunigas juos, kaip ir paprastai, išėgnojo. Laikoma kartu ir Šzw. Wafarienė. Prieš tai dar kunigas pasako trumpą pamoklą iš Krištus prie kėžziaus tarto žodžio: Jau atlikta. Giliu susikaupimu šitie nelaimingieji prieina prie Diewo stalo ir Krištus kūne bei kėraujuje susijungia dwašioje su Diewu. Ramybe kėrdyje ir ramia sąžine, pagiedojus: „Taigi imk mano ranką“, apleidžia wiši dalywiai Diewui pašwėštus namus. **M. T.**

Ušėakymus priima redakcija, kiekwiens pašto išėiga ir laiškininkai. Ušėakant redakcijai laikrašėto kaina: metams 2 Mol, 1/2 m. 1 litas ir ketwircėtui m. 50 centų. Ušėakant pašto išėigoje, kaina 2 šitai 80 ct., pušei m. 1 šit. 80 ct. ir ketwircėtui m. 80 ct. Redžia Pietuwų Ewangelikų Sušwienėjimo Bažnytinis komitetas. Redaguoja R. u. P. D. a. g. s. — Spaudė: „Lituanis“, Klaipėda, Balangos gatwė 23-24. — Rankrašėčius ir ušėakymus prašome šifiti žiuo adresu: Klaipėda „Lituanis“, Dagiai.